

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-88)

Jan (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 65)

ஐந்தாவது நூறு தொடக்கம்

401. அநய:

அனைவரையும் மேலே கூறியபடி தன்னிடம் இழுத்துக் கொள்பவன். ஆனால் விரோதிகளால் தங்கள் பக்கம் இழுத்துக் கொள்ள இயலாதவன் என்பதால் "அநய:" என்று திருநாமம் கொண்டான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (59-110) - ஹிமவாந் மந்தரோ மேரு: த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரை: சக்யம் புஜாப்யாம் உத்தர்த்தும் ந ஸங்க்யே பரதாநுஜ: - இமயமலை, மந்தர மலை, மேரு மலை, மூன்று உலகங்கள் போன்ற பலவற்றையும் தனது தோள்களால் தூக்கும் வலிமை பெற்ற இராவணனால், யுத்தத்தில் அடிபட்டுக் கிடந்த பரதனின் சகோதரனைத் (லக்ஷ்மணன்) தூக்க இயலவில்லை.
- அநய: சுபாவஹோ விதி: - அநய: என்றால் சுபத்தை கொண்டுவரும் வஸ்து என்று பொருள். பகவானைத் தவிர வேறு யாரும் சுபத்தைக் கொண்டு வர இயலாது என்பதால் அநய: என்று திருநாமம்
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ஏதே வயம் ஸர்வைஸம்ருத்தகாமா யேஷாமயம் நோ பவிதா ப்ரசாஸ்தா - அவன் நம்முடைய எஜமானனாகவும், ரக்ஷகனாகவும் உள்ளதால் நமது விருப்பங்கள் அனைத்தும் கைகூடும்படி உள்ளன.

402. வீர: (665)

அரக்கர்களைப் பயந்து ஓடுவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் வீர: என்னும் திருநாமம் கொண்டான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (60-3) - ப்ரஹ்மதண்ட ப்ரகாசாநாம் வித்யுத்ஸத்ருச வர்சஸாம் ஸ்மரந் ராகவபாணானாம் விவ்யதே ராஷ்ட்ஸேச்வர: - நான்முகனின் தண்டம் போன்றும், மின்னல் போன்று ஒளியுள்ளது ஆகிய ராமபாணங்களை எண்ணிய மாத்ரத்திலேயே அரக்கர்களின் அரசனான இராவணன் கலங்கினான்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (60-2) - மாதங்க இவ ஸிம்ஹேந கருடேநேவ பந்நக: அபிபூத: அபவத்ராஜா ராகவேண மஹாத்மநா - சிங்கத்தைக் கண்ட யானை பயந்து ஓடுவது போன்றும், கருடனைக் கண்ட நாகம் பயந்து ஓடுவது போன்றும் மஹாத்மாவான இராமனைக் கண்டு இராவணன் அச்சம் கொண்டான்.
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (39-14) - வ்ருசேஷ வ்ருசேஷ ச பச்யாமி சீரக்ருஷ்ணாஜிதாம்பரம் க்ருஹீத தநுஷம் ராமம் பாசஹஸ்தமிவ அந்தரகம் - இராவணனிடம் மாரீசன், "இங்கு காணப்படும் ஒவ்வொரு மரத்திலும் நான் மரவுரியும் க்ருஷ்ணாஜினம் என்னும் மான்தோலும் அணிந்த இராமனைக் காண்கிறேன். தனது கைகளில் வில்லுடன் கூடிய இராமனை நான் பாசக்கயிற்றுடன் நிற்கும் யமனாகவே காண்கிறேன்", என்றான்.

403. சக்திதாம் ச்ரேஷ்ட:

சக்தியை உடைய தேவர்களாலும் கொண்டாடப்படுபவன். இப்படியாகவே பரசுராமன் (இராமாயணம் பாலகாண்டம் 76-17) - அக்ஷய்யம் மதுஹந்தாரம் ஜாநாமி த்வாம் ஸுரேச்வரம் - மது என்னும் அரக்கனை அழித்த தேவனாகவே உன்னைக் காண்கிறேன் - என்றது காண்க. மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-6) – கதம் தேவகண ச்ரேஷ்ட நாத்மாநம் அவபுத்யஸே – நான்முகன் இராமனிடம், “உன்னைப் பற்றி நீயே ஏன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை?”, என்றான்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (51-44) – தேவாச்ச தைத்யாச்ச நிசாசரேந்த்ர கந்தர்வ வித்யாதர நாகயக்ஷா: ராமஸ்ய லோகத்ரய நாயகஸ்ய ஸ்தாதும் ந சக்தா: ஸமரேஷு ஸர்வே – அனுமன் இராவணனிடம், “அரக்கர்களின் அரசனே! தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், நாகர்கள், யக்ஷர்கள் என்று யாராக இருந்தாலும், மூன்று உலகங்களுக்கும் நாயகனான இராமனை எதிர்த்து யுத்தத்தில் நிற்க இயலாது”, என்றான்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (51-40) – ஸர்வாந் லோகாந் ஸ ஸம்ஹ்ருத்ய ஸம்ஹ்ருதாந் ஸசராசராந் புநரேவ ததா ஸ்ரஷ்டும் சக்தோ ராமோ மஹாசரை: - இராமனால் தனது பாணங்கள் மூலமாக, அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் நிறைந்த இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் அழித்து, படைக்கவும் இயலும்.

404. தர்ம:

அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் அவற்றின் நன்மைகள் மற்றும் இன்பங்களை அளிப்பதால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான். உணாதி பாதம் – அஸ்திஸ்து ஸுஹுஸ்ருத்ருக்ஷிக்ஷு பாயாவாபதியக்ஷிநீப்யோ மந் – அர்த்தி, ஸ்து, ஸு, ஹு, ஸ்ரு, த்ரு, க்ஷி, க்ஷு, பா, யா, வா, பதி, யக்ஷ, நீ போன்ற தாதுக்களைத் தொடர்ந்து மந் என்னும் ப்ரத்யயம் உண்டாகும் – என்னும் சூத்திரத்திற்கு ஏற்ப த்ரு என்பதன் பின்னே மந் இணைந்து தர்ம என்றானது. இது போன்றே ஸோம: (507) உள்ளிட்ட திருநாமங்கள் உள்ளன. நான்முகன் – தமேவ ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதாம் வர:லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம: - ப்ரஹ்மவித்துக்களின் தலைவனை நீயே உயர்ந்த தர்மம் ஆகிறாய் – என்றான்.

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-14) - தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச ராமோ தாசரதிர்யதி பௌருஷே ச அப்ரதித்வந்த்வ: சரைநம் ஜஹி ராவணிம் - லக்ஷ்மணன், "ஏ பாணமே! தசரதனின் புத்திரனாகிய இராமன் தர்மம் மிக்கவனாகவும், ஸத்யமே வடிவம் கொண்டவனாகவும், ஈடில்லாத பராக்ரமம் கொண்டவனாகவும் இருப்பது உண்மை என்றால், நீ சென்று இராவணனின் மகனான இந்த்ரஜித்தை அழிப்பாயாக", என்றான்.
- மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் (88-25) - யே ச வேதவேதோ விப்ரா: யே ச அத்யாத்மவிதோ ஜநா: தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்ம ஸநாதநம் - வேதங்களை அறிந்த அந்தணர்கள், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் போன்ற பலரும் க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் நிலையாக உள்ள தர்மம் என்று கூறுகின்றனர்.
- மஹாபாரதம் வநபர்வம் (88-24) - புண்யா த்வாரவதீ தத்ர யத்ராஸ்தே மதுஸூதந: - துவாரகை மிகவும் புண்ணியமானது, ஏனென்றால் அங்குதான் மது என்னும் அரக்கனை அழித்த க்ருஷ்ணன் உள்ளான்.
- மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் (88-24) - ஸாக்ஷாத் தேவ: புராண: அஸௌ ஸ ஹி தர்ம: ஸநாதந: - அவனே மிகவும் பழமையானவன், அவனே தர்மம் ஆவான்.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-29) - ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்த: தர்மச்சாபி ச்ரியா ஸஹ - தர்மம் என்பது செல்வத்துடன் கூடியதாக இராமனையே அடைந்தது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 88)

“கடம் உள்ளது”, படம் உள்ளது”, “கடம் அனுபவிக்கப்படுகிறது (இருப்பதாக உணரப்படுகிறது)”, “படம் அனுபவிக்கப்படுகிறது” போன்ற பலவிதமான வாக்கியங்கள் மூலம் அனைத்துவிதமான பொருள்களும் “உள்ளன” மற்றும் “உணரப்படுகின்றன” என்ற இருவிதமான தன்மைகளுடன் கூடியதாகவே இருக்கின்றன என்பதை அறியலாம். இங்கு “இருப்பு (ஸந்மாத்ரம்)” என்பது மட்டுமே தொடர்ந்து வருவதைக் காண இயல்கிறது. ஆகவே அது மட்டுமே உண்மை என்றாகிறது. மாறாக பேதங்கள் என்பவை விலக்கத்தக்கவையாக உள்ளதால் அவை மயக்கம் காரணமாக உண்டானவையே ஆகும், உண்மை அல்ல. இதனை நாம் கயிறு - பாம்பு உதாரணம் மூலம் காணலாம். கயிறு என்பது உண்மை என்று உள்ளபோது, அந்தக் கயிற்றைப் பார்த்து “பாம்பு, பூமியில் உண்டான பிளவு, நீர் ஓடுவது போன்று உள்ளது” என்றெல்லாம் கூறும் பேதங்கள் அனைத்தும் விலக்கப்படுவதாகவே உள்ளன; காரணம் அவை உண்மை அல்ல என்பதால் ஆகும்.

இதற்கு ஆக்ஷேபம் தெரிவிக்கிறார் - உண்மையாகவே கயிறாக இருக்கும் வஸ்து ஒன்றைப் பாம்பு என்று எண்ணி மயங்கிய பின்னர், “அது பாம்பு அல்ல, கயிறு” என்று ஏற்படும் அறிவானது உண்மையான கயிறு பற்றி அறிந்த காரணத்தால் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய அறிவு என்பது பாம்பு என்பதைப் பற்றிய சிந்தனை தொடராத காரணத்தால் அல்ல. இது போன்று, உண்மையான கயிறு ஒன்றை “இது கயிறு” என்று அறிதல் என்பது கயிற்றைப் பற்றிய சிந்தனை தொடர்வதால் அல்ல, அந்த அறிவானது வேறு எதனாலும் தடைபடாமல் உள்ளதால் ஆகும். ஆனால் இப்போது கூறப்பட்ட கடம், துணி போன்றவற்றில் எந்தவிதமான தடையும் இல்லாதபோது இவை உண்மையல்ல என்று எப்படிக்கூற இயலும்?

இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கடம் போன்றவற்றால் காணப்படும் தனித்தன்மை (வ்யாவ்ருத்தி - அவற்றை மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தும் காரணம்) என்பதன் வ்ஸுரூபம் என்ன என்பதை முதலில் ஆராயவேண்டும். இது "படம் அல்ல" என்று உணர்கின்ற காரணத்தினால், அந்த வஸ்து "கடம்" என்பது தெளிவாகிறதா? இவ்விதம் கொண்டால் "இங்கு கடம் உள்ளது" என்று கூறும் வாக்கியங்கள் மூலம் "அந்த வஸ்து படம்" என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ளும் எண்ணங்களுக்குப் பாதிப்பு உண்டாகிறது. ஆக வ்யாவ்ருத்தி என்பது ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் மற்ற வஸ்துக்கள் தள்ளப்படுதல் என்பதால் ஏற்படுகிறது; அதாவது மற்ற வஸ்துக்கள் இல்லை என்று தள்ளப்படுவதன் மூலம் ஒரு வஸ்து இன்னது என்று உணரப்படுவதைக் காட்டுகிறது. இது போன்று தள்ளப்பட்ட வஸ்துக்கள், அவை உண்மையில் இல்லை என்பதால் தள்ளப்பட்டன. உதாரணமாக கயிறுதான் என்று உணர்ந்த பின்னர், பொய்யான பாம்பு தள்ளப்பட்டது; ஆயினும் இதனால் கயிற்றுக்கு எந்தவிதமான பாதிப்பும் ஏற்படுவதில்லை. இது போன்று ஸத் என்பதைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைத்தும் பொய்யானவைகளே ஆகும்; காரணம் அது மட்டுமே மற்ற எதனாலும் தள்ளப்படாமல், கயிறு போன்ற உண்மையாக உள்ளது. ஆக கயிறு என்பது எவ்விதம் பாம்பு என்று எண்ணப்பட்டபோது, பாதிக்கப்படாமல் இருந்ததோ அது போன்று, ஸத் என்பதும் எதனாலும் பாதிக்கப்படாமல் உள்ளது. மேலும் கயிறு என்பதில் ஏற்பட்ட மயக்கம் காரணமாக பாம்பு உண்டானது போன்றே, கடம் போன்ற பலவிதமான வஸ்துக்களும் ஸத் என்பதில் ஏற்பட்ட மயக்கம் காரணமாக உண்டாயின. ஆக அவை அனைத்தும் பொய்யானவை என்றே ஆகின்றன.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 88)

ஸாயுஜ்யம் மற்றும் ஸார்ஷ்டிதை என்பதன் விளக்கம்

மூலம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே ஸாலோக்ய ஸாரூப்யாதிமாத்ரம் பெற்றார்க்கு முக்த வ்யபதேசம் அதார விப்ரகர்ஷத்தாலேயாமத்தனை இவ்வர்த்தம்

லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸாந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோஷு உக்த:

என்று நியமிக்கையாலே ஸித்தம். இது பரமபதத்திலே சென்றால் வரும் ஸாயுஜ்யமே மோஷுமென்கிறது. அதுக்குள்ளே ஸஹஸ்ரர்த்தில் சதாதிகளைப்போலே ஸாலோக்யாதிகளெல்லாம் அந்தர்பூதங்களாகையால் அங்கு ஒருவர்க்கும் வைஷம்யமில்லை.

மோஷும் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்யயே ந கதாசந
இச்சாம்யஹம் மஹாபாஹோ ஸாயுஜ்யம் தவ ஸுவ்ரத

என்கிறவிடத்திலும் இவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது.

ஸாயுஜ்யமாவது ஸயுக்கினுடைய பாவம். ஸயுக்கானவன் ஒரு போக்யத்திலே போக்தாவாய்க் கொண்டு கூட அந்வயிக்குமவன் இங்கு ஸப்ரகார ப்ரஹ்மமாகிற போக்யத்திலே ப்ரஹ்மமும் முக்தனும் கூட போக்தாக்களாய் அந்வயிக்கையாலே முக்தனை ஸயுக் என்கிறது.

இப்படியாகில் ச்ருதியில் ஸாயுஜ்ய சப்தமும் ஸார்ஷ்டிதா சப்தமும் சேரப் ப்ரயோகிப்பானேன் என்னில்,

ஸாயுஜ்யம் ஸமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யாவிசிஷ்டதா
ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போக்யஸ்ய தாரதம்ய விஹீந்தா

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் லோகத்தில் ஒரு சில முக்தர்கள் அவனுடைய லோகத்திலேயே வஸிக்கின்றனர் (ஸாலோக்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்கு மிகவும் அருகில் வஸிக்கின்றனர் (ஸாமீப்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்குச் சமமான ரூபம் பெறுகின்றனர் (ஸாரூப்யம்). இவர்களில் ஸாலோக்யம் மற்றும் ஸாமீப்யம் அடைந்தவர்களும் முக்தர்கள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர், காரணம் அவர்கள் மோக்ஷ நிலையிலிருந்து அதிக தூரத்தில் இல்லாமையால் ஆகும். இதனை ஸ்ரீமத் பாகவதம் - லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸாந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: - ஸர்வேச்வரனை உபாஸனை செய்தவர்களில் சிலர் அவனுடைய லோகத்திலேயே வஸிக்கின்றனர் (ஸாலோக்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்கு மிகவும் அருகில் வஸிக்கின்றனர் (ஸாமீப்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்குச் சமமான ரூபம் பெறுகின்றனர் (ஸாரூப்யம்), சிலர் எம்பெருமானுக்குச் சமமான இன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர் (ஸாயுஜ்யம்); இந்த ஸாயுஜ்யம் என்பதே மோக்ஷமென்றும் கூறப்படும் - என்று கூறியது காண்க. இந்த ச்லோகமானது பரமபதம் சென்ற பின்னர் கிட்டுகின்ற ஸாயுஜ்யம் என்பதே மோக்ஷம் என்றது காண்க. ஆயிரம் என்பதில் நூறும் அடங்கும் என்பது போன்று, ஸாலோக்யம் முதலான பலவும் ஸாயுஜ்யம் என்பதில் அடங்குகிறது. மேலும் ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (2-36) - மோக்ஷம் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்யயே ந கதாசந இச்சாம்யஹம் மஹாபாஹோ ஸாயுஜ்யம் தவ ஸுவ்ரத - நீண்ட திருக்கரங்கள் கொண்டவனே! தவறாத ஸங்கல்பம் கொண்டவனே! ஸாலோக்யம் மற்றும் ஸாரூப்யம் போன்றதான மோக்ஷங்களை நான் எப்போதும் நாடமாட்டேன்; உன்னுடைய ஸாயுஜ்யம் என்பதான மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறேன் - என்றது.

ஸாயுஜ்யம் என்றால் இணைந்த இருவரிடையே உள்ள ஸம்பந்தம் ஆகும் (ஸயுக்). ஒருவர் மற்றவருடன் ஒரு சில இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கு மட்டுமே ஸயுக் ஆக இருப்பான். முக்தர்களைப் பொறுத்தவரையில் அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துவானது அனைத்துவிதமான நிலைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமாகும். ஆகவே ப்ரஹ்மமும் முக்தனும் ஒன்றாக ஆனந்தம் அனுபவிப்பதால், முக்தனை ஸயுக் என்பர்.

இவ்விதம் கொண்டால் ச்ருதி வரி ஒன்றில், ஸாயுஜ்யம் மற்றும் ஸார்ஷ்டிதம் ஆகிய இரண்டு பதங்களுக்கும் ஒரே பொருள் தருவதாக உள்ளது ஏன் (அந்த வரியானது - ஸாயுஜ்யம் ஸார்ஷ்டிதம் ஸமாநலோகதாமாப்ரோதி என்பதாகும்)? ஏனென்றால் - ஸாயுஜ்யம் ஸமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யாவிசிஷ்டதா ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போக்யஸ்ய தாரதம்ய விஹீந்தா - ஸாயுஜ்யம் என்றால் இருவரும் (ப்ரஹ்மமும்

முத்தனும்) அனுபவிக்கும் வஸ்துக்களில் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதாகும்; ஸார்ஷ்டிதம் என்றால் இருவரின் அனுபவித்தலிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதாகும் - என்று அறிக.

முத்தனுக்குப் படைத்தல் போன்றவை இல்லை என்றாலும் ஸாயுஜ்யம் கூறப்படுகிறது

மூலம் - முத்தனுக்கு ஜகத்வ்யாபாரமில்லையேயாகிலும் க்ருஷி பண்ணின பிதாவும் நிர்வ்யாபாரரான புத்ராதிகளும் க்ருஷிபலத்தை பஜிக்குமாப்போலே ஜகத்வ்யாபாரத்தால் வரும் ரஸம் வ்யாபரிக்கிற ஈச்வரனுக்கும் பார்த்திருக்கிற முத்தனுக்கும் துல்யம். ஸுத்ரகாரரும் ஜகத்வ்யாபார வர்ஜம் என்று தொடங்கி போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச என்று அருளிச்செய்தார். ஸாமரஸ்யம் ஹி ஸாயுஜ்யம் வதந்தி ப்ரஹ்மவதிந: என்று சாகடாயநனும் சொன்னான்.

விளக்கம் - முத்தன் ஒருவனுக்கு உலகைப் படைத்தல், காத்தல் மற்றும் அழித்தல் போன்ற பணிகள் இல்லை; என்றாலும் தந்தை ஒருவன் விவசாயம் செய்வதன் மூலம் கிட்டிய பலனை ஏதும் செய்யாமல் இருக்கின்ற அவனது புத்திரர்கள் சேர்ந்து அனுபவிப்பது போன்று, ஈச்வரன் மட்டுமே மேலே கூறப்பட்ட செயல்களைச் செய்கின்றபோதிலும், அதிலிருந்து கிட்டுகின்ற ஆனந்தம் என்பதை ஈச்வரனும் முத்தனும் சேர்ந்தே அனுபவிக்கின்றனர். ப்ரஹ்மஸுத்ரத்தில் (4-4-17) - ஜகத்வ்யாபார வர்ஜம் - ஜீவனுக்கு உலகைக் குறித்த பணிகள் இல்லை - என்று தொடங்கி, (4-4-21) - போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச - ப்ரஹ்மத்திற்கும் முத்தனுக்கும் அனுபவங்களில் ஒற்றுமை உள்ளது - என்று முடிக்கப்பட்டது காண்க. சாகடாயநத்தில் - ஸாமரஸ்யம் ஹி ஸாயுஜ்யம் வதந்தி ப்ரஹ்மவதிந: - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்கள், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒத்த இன்பத்தை அடைதலே ஸாயுஜ்யம் என்று கூறுவர் - என்றதும் காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 44)

122. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி - மதிராபிந்துமிச்ரமான சாதகும்பம்ய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமானவுபாயாந்தரம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூப நாசகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வத்தை அபியுக்த வசந்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கக்கூடியதாக உள்ளவற்றில், மற்ற உபாயங்கள் மிகவும் தாழ்ந்ததாக உள்ளன என்பதை வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களின் சொற்கள் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானாகிறார் ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து ததபிமத விஷயமாய் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையுமாராய்ந்தறுதி யிட்டிருக்குமவ ராகையாலே, ஆப்த தமராயிருக்குமவரினே. (பணிக்கும்படி) என்றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ச லேசமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே, அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும்; தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துவும் தத்வத் நிஷித்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது; (சாதகும்பமாவது) - ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது. உள்ளு த்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி; இத்தால் - பாத்ரசுத்தி சொல்லுகிறது.

(தக்கததீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே இங்கும் பாத்ர சுத்தியும் தக்கத பதார்த்த சுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது “ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:” என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநந்யார்ஹ சேஷதையாலும் பரிசுத்தமாயிறே பக்த்யாச்ரயமானவாத்மவஸ்துவிருப்பது; தக்கத பக்தியும் பகவதேகாகரதயா பரிசுத்தையிறே; அஹங்காரம் கலசிறிறில்லையாகிலொரு குறையில்லையே. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ரகதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரசுத்தியமுண்டாய்த்த தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, ஸுராபிந்து மிச்ரதையாலே நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமான ஆத்மவஸ்து கதையாய் பகவதேகவிஷயதயா பரிசுத்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்த மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞாநிகளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையாயிருக்குமென்றதாய்த்து (பணிக்கும்படி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிற வித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

விளக்கம் - அனைத்தும் அறிந்தவரான எம்பெருமானாரின் திருவடிகளிலே பணிந்தவராக, அவருக்கு மிகவும் அபிமான சீடராக, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களும் ஆராய்ந்து அறிந்தவராக உள்ளவர் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் ஆவார். “பணிக்கும்படி” என்றால் அவர் அருளிச்செய்தபடி என்று பொருள். “மதிரை” என்றால் - மிகவும் விலக்கப்பட்ட வஸ்து; தனது தொடர்பு சிறிது ஏற்பட்டாலும் கூட, அந்த வஸ்துவையும் தன்னைப் போன்றே மிகவும் விலக்கப்பட்டதாக மாற்றவல்ல வஸ்து என்று பொருள். இதனை அஹங்காரத்திற்கு உவமையாகக் கூறுவதால், அத்தகைய அஹங்காரம் என்பது மிகவும் விலக்கப்படவேண்டிய ஒன்று என்பதும், அந்த அஹங்காரத்துடன் தொடர்புடைய அனைத்தும் விலக்கிவைக்கப்படும் என்பதும் தெளிவாகிறது. “சாதகும்பம்” என்றால் தங்கம் ஆகும். “தந்மயகும்பம்” என்றால் உட்புறம் வேறு உலோகம் ஒன்றினால் செய்யப்பட்டு, மேலே தங்கமுலாம் பூசப்பட்டது போல் அல்லாமல், முழுவதுமாகவே தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட குடம் என்று பொருள்; இதன் மூலம் அந்தக் குடத்தின் தூய்மை உணர்த்தப்பட்டது. “தக்கததீர்த்த ஸலிலம்” என்பதன் மூலம் அத்தகைய குடத்தின் உள்ளே வைக்கப்படுகின்ற தண்ணீரின் தூய்மை கூறப்பட்டது. “அதுபோலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்” என்றால் இங்கு பாத்திரத்தின் தூய்மை மற்றும் அந்தப் பாத்திரத்தில் வைக்கப்பட்ட பொருளின் தூய்மை கூறப்படவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல: -

ஆத்மா ஞானமயமானது, தோஷம் அற்றது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இயற்கையாகவே தோஷம் அற்ற தன்மை மற்றும் எம்பெருமான் தவிர மற்ற யாருக்கும் அடிமையற்ற தன்மை ஆகிய இரண்டாலும் மிகவும் தூய்மையாக உள்ளது ஆத்மாவாகும். அத்தகைய ஆத்மாவில் உள்ள எம்பெருமானைக் குறித்த பக்தி என்பதும், ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக மட்டுமே உள்ளதால், மிகவும் தூய்மையானது ஆகும். அதில் அஹங்காரம் கலக்காமல் உள்ளபோது எந்தவிதமான குறையும் இல்லை. ஆகவே இதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்ன? தங்கப்பாத்திரத்தில் வைக்கப்பட்ட தூய்மையான தண்ணீர் என்பது அந்தப் பாத்திரத்தின் தூய்மை மற்றும் தன்னுடைய தூய்மை ஆகியவற்றுடன் இருந்தாலும், அதில் சிறிது கள் சேர்க்கப்பட்டாலும் விலக்கப்படும். இது போன்று ஆத்மாவானது இயல்பாகவே குற்றங்கள் இல்லாத தன்மை போன்றவற்றால் தூய்மையாக உள்ளது. அத்தகைய ஆத்மாவில் உள்ளதாகவும், எம்பெருமானை மட்டுமே தனக்கு விஷயமாகக் கொண்டதால் மேலும் தூய்மையாகவும் உள்ள பக்தி என்பது, "தன்னுடைய முயற்சி" என்பதை மூலமாகக் கொண்ட அஹங்காரத்துடன் தொடர்பு கொண்டால், அத்தகைய பக்தியானது ஞானிகளால் ஏற்கப்படாமல் விலக்கப்படும் என்று அறிக. "பணிக்கும்படி" என்பதற்கு ஏற்ப சூர்ணையின் இறுதியில் "என்று" என்பதைக் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறை போலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.

அவதாரிகை - இன்னமுமிதுக்குப் பல விஸத்ருசத்வ மென்பதொரு தூஷணமுண்டென்கிறார் (ரத்நத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும், கிட்டுகின்ற பலனாகிய மோசஷத்திற்குப் பக்தி என்பது ஈடாகாது என்ற தோஷமும் பக்திக்கு உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தியாய் வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பர்கள்; இப்படி கொடுப்பர்களென்றால், மஹார்க்கமான ரத்நத்துக்கும் மஹாலம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகறையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருச ஸாதநமல்லாதாப்போலே, "பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா", "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" என்கின்றபடியே, பக்தி சபலனாய்

பரமோதாரனான வீச்வரன் இவன் பக்கல் பக்தி மாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத் துக்கிது ஸத்ருச ஸாதநமன்றென்கை.

விளக்கம் - ஒரு சில தீவுகளில் சிலர் சோழிகளை (பலகறை) ஆபரணமாக அணிவார்கள். அங்கு சோழிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் அதற்கு ஈடாக இரத்தினக்கற்களை அளிப்பார்கள். இது போன்று தன்னை மிகவும் விருப்பத்துடன் வந்து காணும் ஒருவன் எலுமிச்சம்பழம் அளித்தான் என்றால், அந்த அரசன் அதற்கு ஈடாக பல நாடுகளையும் நகரங்களையும் கூடப் பரிசாக அளிப்பான். இப்படி அளித்தபோதிலும் இரத்தினக்கல்லும், நாடுநகரங்களும் சோழிக்கோ அல்லது எலுமிச்சம் பழத்திற்கோ ஈடாகுமோ? அப்படி ஆகாது என்று கருத்து. கீதை (8-22) - பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா - வேறு எதனையும் நாடாத பக்தி மூலம் மட்டுமே அடையத்தக்கவன் என்றும், கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: - வேறு எதனாலும் அல்லாமல் பக்தியால் மட்டுமே - என்றும் கூறுகின்றபடி, நமது பக்தி மூலமாக மிகவும் ப்ரீதி அடைந்த, தாராள மனம் கொண்ட ஈச்வரன் நம்மிடம் உள்ள பக்தியை மட்டுமே ஏற்றுக்கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பரிசாக அளித்தாலும், அந்த மோக்ஷம் என்ற பலனுக்கு நமது பக்தி ஈடாகாது என்பதால், பக்தி மோக்ஷ ஸாதனம் அல்ல என்று கருத்து.

124. தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக்கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

அவதாரிகை - ஆனால் விஸத்ருசமான பலகறையையுமெலுமிச்சம் பழத்தையு முபஹாரமாகக் கொடுத்த, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடியென், அவ்வோபாதியாகிறதென்ன; அது தனக்கு யோக்யதையில்லையென்கிறார் (தன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் ஈடாகாத எலுமிச்சம்பழம் மற்றும் சோழிகள் ஆகியவற்றைக் கொடுத்து நாட்டையோ அல்லது இரத்தினக்கற்களையோ பெறுவது உண்மைதானே; இது போன்றுதானே இங்கு பக்தி என்பது உள்ளது என்று கேட்கலாம். ஆனால் அதற்கும் தகுதி இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்னவொரு பலகறையும் எலுமிச்சம் பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்யலாம்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டு மங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத வகிஞ்சநனாகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸம்ர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை என்கை.

விளக்கம் - அதாவது இங்கு தான் தனக்கே உரியவன் என்று எண்ணுவதாலும், ஒரு சோழி அல்லது எலுமிச்சம்பழம் என்பது தனக்கே உரியது என்று உள்ளதாலும், இது போன்று செய்வது ஏற்கும். ஆனால் திருவாய்மொழி (2-2-9) - யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவும், அதனுடன் தொடர்புடைய அனைத்தும் எம்பெருமானின் உடைமைகள் என்பதால் அவனுக்கே உரியதாகின்றன. எனவே மோசடி விஷயத்தில் சேதனன் தனக்கு என்று ஏதும் இல்லாத தரித்ரன் ஆகிறான். எனவே எம்பெருமானுக்கு அளிப்பதற்குத் தன்னிடம் ஏதும் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான்.

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவு கெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

அவதாரிகை - கோதாந்தத்தில் பிதாவுக்கு புத்ரன் தசுஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்ததுதன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உபநயனத்தில் ப்ரம்மோபதேசத்தின்போது, தன்னுடைய தந்தையிடம் வாங்கிய பணத்தையே தந்தைக்குப் பிள்ளை தசுஷிணை அளிப்பதுண்டு. அது போன்று இங்கும் ஸர்வேச்வரன் அளித்ததை அவனிடம் திரும்ப அளிப்பதில் தவறில்லையே என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) "விசித்ரா தேஹு ஸம்பத்தி ஈச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா" என்றும், "அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபரங்களை "மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம்

நமஸ்குரு” என்றும், “ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை. (அடைவிலே கொடுக்கையாவது) - ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது - அவனத்தை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனை யொழியத் தானொன்று கொடுத்ததா காமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாதென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது) மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி செய்யில் (களவு வெளிப்படும்) என்றது - பகவத் த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவு கண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப் போலேயிறே இவன் கொடை.

விளக்கம் - “அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது” என்றால் கீழே உள்ள பல வரிகளில் கூறப்பட்டபடி த்யானம், அர்ச்சனை, வணங்குதல் போன்ற பல செயல்களாலும் அவன் தந்த உடலை அவனுக்கே அடிமை என்னும்படி பண்ணுகையாகும்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ஈச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா - அந்தணரே! வியக்க வைப்பதாகவும், கைகால்களுடன் கூடியதாகவும் உள்ள இந்தச் சரீரம் என்பது ஈச்வரனை வணங்குவதற்காக மட்டுமே படைக்கப்பட்டது.
- திருவாய்மொழி - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை - நீ எனக்கு அளித்த இந்த உடல்
- கீதை (9-31) - மந்நாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு - என்னிடம் மனம் வைப்பாய், என்னிடம் பக்தியுடன் இருப்பாய், என்னை வணங்குவாய்.
- கீதை (9-14) - ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா - எப்போதும் என்னையே பாடுபவராகவும், எனது கைங்கர்யங்களில் ஈடுபட்டவராகவும், என்னுடன் இருப்பதையே விரும்புகிறவராகவும் த்யானிக்கின்றனர்.

“அடைவிலே கொடுக்கையாவது” என்றால் அவனது உடைமை என்ற எண்ணத்துடன் அளித்தல் என்பதாகும். “அநுபாயமாம்” என்றால் இப்படிப்பட்ட எண்ணத்துடன் அளிக்கும் போது, அவனுக்கு உடைமையான ஒன்றை அவனிடமே மீண்டும் அளித்ததாகும் அல்லாமல், தான் புதிதாகக் கொடுத்தது ஆகாது; எனவே அது பேற்றுக்கு உபாயம் அல்ல. ” அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது” என்றால்

அவனது உடைமை என்று எண்ணாமல், என்னுடையது ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்தேன் என்ற எண்ணத்துடன் அளிப்பதாகும். இவ்விதம் செய்தால் “களவு வெளிப்படும்” என்பது என்ன? எம்பெருமானின் ஆபரணத்தைக் களவு செய்த செயலானது உலகிற்கு வெளிப்படும் என்று கருத்து. உதாரணமாக, நம்பெருமாள் தனது திருமார்பில் அணிந்து கொள்ளும் ஆபரணமான “ராஜமஹேந்த்ரன்படி” என்பதை யாரும் அறியாமல் திருடிக்கொண்டு சென்ற ஒருவன், சில நாட்கள் கழித்து அந்த ஆபரணத்தைத் தான் நம்பெருமாளுக்குச் சாற்றுவதற்காகக் கொடுப்பது போன்றதாகும். இது போன்று மற்ற உபாயங்களைக் கடைபிடிப்பவர்களின் செய்கை உள்ளது என்று கருத்து (குறிப்பு: மூன்றாம் குலோத்துங்கன் என்பவன் நம்பெருமாளுக்கு அளித்த ஆபரணங்களில் ராஜமஹேந்த்ரன்படி என்பதும் ஒன்று. இந்த ஆபரணம் தற்போது பெரியகோயிலில் இல்லை என்பது அறிந்தவர்களின் கூற்று).

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 54)

1-3-11 அமரர்கள் தொழுதெழ வலைகடல் கடைந்தவன் றன்னை
அம்பொழில் வளங்குரு கூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்
அமர்சுவை யாயிரத் தவற்றினு ளிவைபத்தும் வல்லார்
அமரரோ டுயர்விற்சென் றறுவர்தம் பிறவியஞ் சிறையே.

பொருள் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் வணங்கி நிற்க, அவர்களைப் போன்றே அலைகளும் பொங்கி வணங்கும் கடலைக் கடைந்தவனை, சோலைகள் சூழ்ந்த அழகான திருக்குருகூரில் அவதரித்த ஆழ்வாரின் கைங்கர்யங்கள் பொருந்திய சுவை கொண்ட ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் அறியவல்லவர்கள் நித்யசூரிகளுடன் ஒத்தபடி நின்று, தங்களது பிறவி என்னும் சிறையை நீங்கப்பெறுவர்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் முற்பட நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச்சிறை வெட்டி விடப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள் முதலில் நித்யசூரிகளின் வரிசையை அடைந்து, ஸம்ஸாரம் என்னும் சிறையை வெட்டி, விடைபெறுவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அமரர்கள் தொழுதெழ) கவிழ்ந்து “உப்புச்சாறு கிளறுவதெப்போதோ?” என்று கிடக்கிற தேவஜாதியானது எழுத்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று தோளும் தோள்மாலையுமாய் ஒரு கடல் ஒரு

கடலை நின்று கடையுமாபோலே கடைந்தபடி. (தொழுதெழு) குணங்களுக்குத் தோற்று “தொழுதெழு” என்கிற தம் பாசுரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத் தோற்று அவர்களுக்கும் என்கிறார். (அமர்பொழில்) சேர்ந்த பொழில். (வளங்குருகூர்) வளப்பத்தையுடைத்தாய், ஸம்பத்தையுடைத்தான திருநகரி. (சடகோபன் குற்றேவல்கள்) இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் வாசிகமான அடிமை செய்தபடியாயிற்று இதுதான். பூர்ண விஷயத்தில் வாசிகமான வருத்திக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லையே. “தத்விப்ராலோ விபந்யவ:” என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வருத்தி. (அமர் சுவையாயிரம்) - ரஸகநமாயாயிற்று ஆயிரந்தானிருப்பது. இத்தால் வாசிகமான அடிமை “முறை” என்று கார்யபுத்தயா செய்யவேண்டா என்றபடி.

விளக்கம் - (அமரர்கள் தொழுதெழு) - திருவடிகளில் விழுந்து, “அமிர்தம் கடைவது எப்போதோ”, என்று தேவஜாதியினர் அவனது திருநாமத்தைத் தங்களது மார்பில் எழுதிக் கொண்டு நின்றனர். இவன் தன்னுடைய தோளும் மாலையுமாக, ஒரு கடலே ஒரு கடலைக் கடைவது போல் நின்று கடைந்தான். (தொழுதெழு) - அவனது குணங்களுக்குத் தோற்றுப்போய் திருவாய்மொழி (1-1-3) - தொழுது எழு - என்று தான் பாசுரம் இட்டது போன்று, அவர்கள் இவனது அழகுக்குத் தோற்றதால் அவர்களுக்கும் “தொழுது எழு” என்று இட்டார். (அமர்பொழில்) - அழகு பொருந்திய சோலை. (வளங்குருகூர்) - சிறந்த வளப்பமும், செல்வமும் நிறைந்த ஆழ்வார்திருநகரி. (சடகோபன் குற்றேவல்கள்) - இந்த திருநகரிக்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார் தனது சொற்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தபடி ஆயிற்று. ஆனால் இவ்விதம் சொற்களால் மட்டும் கைங்கர்யம் செய்வது போதுமோ என்றால், அனைத்தையும் முழுமையாக உடைய ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் சொற்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்ததைவிட உயர்ந்தது வேறு என்ன? ருக் வேதம் - தத்விப்ராலோ விபந்யவ: - பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள் துதித்தபடி உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யசூரிகளின் தொழிலும் இதுவே அல்லவோ? (அமர்சுவை ஆயிரம்) - சுவை நிறைந்ததாக உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்கள். இதன் மூலம் சொற்களைக் கொண்டு செய்கின்ற கைங்கர்ய விதிமுறை என்னும் கார்ய புத்தியுடன் செய்யவேண்டாம் என்றபடி.

வ்யாக்யானம் - (அவற்றினுளிவை பத்தும்) “விண்ணவரமுதுண்ண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட” என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே ரஸகநமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவற்றை அப்யஸிக்கவல்லார், நித்யஸூரிகளோடொத்த உச்ச்ராயத்தை உடையராய், தங்களுடைய ஜந்மமாகிற விலங்கு அறப்பெறுவர்கள். இப்பத்தைக் கற்றபோதே இவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடும்; சரீரவிச்லேஷம் பிறந்தால் போய்ப்புகுமித்தனை; ராஜா ஒருவனுக்கு நாடிட்டால் க்ரமத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையிறே. ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டி விடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளிலே ஒருவரம்படியான

தரத்தைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸார நிகளவிச்சேதத்தைப் பெறுவர்கள். அன்றியே, (அமரரோடுயர்வில் சென்று) ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிலே சென்று. (அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே) ஸூக்ஷ்ம சரீர விதூநநம் பெறுவர். “த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி” என்று அருளிச்செய்த அதுவே பலமாகக்கடவது.

விளக்கம் - (அவற்றினுளிரை பத்தும்) - பெரியதிருமொழி (6-1-2) - விண்ணவரமுதுண்ண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட - என்பதற்கு ஏற்ப ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில் இந்தத் திருவாய்மொழி சுவை நிறைந்ததாக இருக்கும். இவற்றைப் பொருளுடன் கற்க வல்லவர்கள் நித்யசூரிகளுடன் ஒத்த உயர்வை அடைந்தவர்களாக, தங்களது பிறவி என்னும் விலங்கு நீங்கப்பெறுவர். இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை கற்றவுடன் அவனை நித்யசூரிகளில் ஒருவனாக நினைப்பர், அதன் பின்னர் சரீரத்தில் இருந்து பிரிவு உண்டானவுடன் அவர்களிடமே போய்ச்சேருவான்; சிறையிலிருந்து மீட்கப்பட்ட ராஜகுமாரனின் தலையில் முதலில் மணிமகுடத்தை வைத்துவிட்டு, அதன் பின்னர் சிறையில் இருந்து வெளியே கொண்டு வருவது போன்று, நித்யசூரிகளின் வரிசையை முதலில் அளித்துவிட்டு, அதன் பின்னர் ஸம்ஸாரம் என்ற சிறையை ஸர்வேச்வரன் கழிப்பான். அல்லது அரசன் ஒருவனுக்கு ஒரு நாடு கிட்டினால், அவன் முறைப்படி அந்த நாட்டுக்குச் செல்வது உறுதி என்பது போன்று, இவனும் பரமபதம் செல்வான். அல்லது (அமரரோடுயர்வில் சென்று), அழைத்துச் செல்பவர்கள் பின்னே சென்று, விரஜா நதியை அடைந்து, (அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே) - ஸூக்ஷ்ம சரீரமும் நீங்கப்பெறுவர். கீதையில் (4-9) - த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி - என்னை அறிபவன் இந்தச் சரீரத்தை விட்டு வேறு சரீரம் எடுக்காமல் என்னையே அடைகிறான் - என்பதைக் காண்க.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில் சுலபனென்றார்; இரண்டாம் பாட்டில் - கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில் - அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவருக்கும் அறிய நிலமல்ல என்றார். நாலாம்பாட்டில் - அப்படிகள்தான் ஆச்ரிதர்க்கு அறியலாம், அநாச்ரிதர்க்கு அறியப்போகாது என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - இப்படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்; ஆறாம் பாட்டில் - ஆச்ரயணீய வஸ்து இன்னதென்றும், ஆச்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்தார். ஏழாம் பாட்டில் - நீங்கள் மந்தாயுஸ்ஸூக்களாகையாலே விளம்பிக்கவொண்ணாது, கடுக ஆச்ரயிங்கோள் என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் - ஆச்ரயிக்கவே விரோதிகளடங்கலும் நசிக்கும் என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் - ப்ரஹ்ம்மேசாநாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் வந்து அவதரிக்கக்கேக்கு ஹேது அருளிச்செய்தார்; பத்தாம் பாட்டில் - இப்படி ஸுலபனானவனை த்ரிவித

கரணங்களாலும் அநுபவிக்கப் பாரித்தார்; இத்தை அப்யஸித்தார்க்குப் பலம் சொன்னார் நிகமத்தில்.

விளக்கம் - முதல் பாட்டில் மிகவும் எளியவன் என்றார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் - இந்த ஸௌலப்யத்தை வகைப்படுத்தி அருளிச்செய்தார். மூன்றாம் பாட்டில், அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை யாரும் எளிதாக அறியஇயலாது என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில் - அந்தத் தன்மைகள் அவனது அடியார்க்கு மட்டும் அறியும்படியாகவும், அல்லாதவர்களுக்கு அறிய இயலாதபடியும் உள்ளனர். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், இப்படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த பக்தி மார்க்கத்தின் மூலம் அடைவீர் என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் அடையதக்க பொருள் இன்னது என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் - அவனை விரைவாகச் சென்று அடையும்படி அருளிச்செய்தார். எட்டாம் பாசுரத்தில், அவனை அடைந்தவுடன் விரோதிகள் அடங்கி அழிந்துவிடுவர் என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் நான்முகன், சிவன் ஆகியோருக்குக் காரணமாக உள்ள அவன் அவதாரம் செய்வதற்கு என்ன காரணம் என்று அருளிச்செய்தார். பத்தாம் பாசுரத்தில் இப்படி எளிமையான அவனை வாக்கு, மனம் மற்றும் உடல் ஆகியவற்றால் அனுபவிக்கும்படியையும் அருளிச்செய்தார். இப்படியாக இறுதியில் இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு பலன் அருளிசெய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 17)

14. ஈர்வனவேலும் அஞ்சேலும் உயிர்மேன்மிளிர்ந்து, இவையோ

பேர்வனவோவல்ல தெய்வநல்வேள்கணைப், பேரொளியே

சோர்வன நீலச்சுடர்விடுமேனியம்மான் விசம்பூர்

தேர்வன, தெய்வம் அந்நீரகண்ணோவிச்செழுங்கயலே.

பொருள் - இவளது கண்கள் பிளக்கின்ற கூர்மையான வேல் போன்றும், அழகான மீன் போன்றும் உள்ளன. அவை என்னுடைய உயிரைத் தன் வசப்படுத்தும் விதமாக உயிர் மீது பாய்கின்றன. அந்த உயிரை விட்டு நீங்காமல் அவை உள்ளன. தெய்வத்தன்மை மிகுந்தவனாகிய அழகான மன்மதனின் அம்புகள் போன்று ஈர்க்கின்ற ஒளியை இந்தக் கண்கள் வெளிவிடுகின்றன. மேலும் நீலநிறமாக ஒளிர்கின்றதான திருமேனி கொண்ட ஸர்வேச்வரனின் இருப்பிடமாகிய பரமபதத்தை இவளது கண்கள் தேடியபடி உள்ளன (அல்லது பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகளைத் தேடியபடி உள்ளன என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்). நன்றாகக் கொழுத்த மீன்கள் போன்று உள்ள இவைதான் உன்னுடைய கண்களா?

உட்பொருள் - இந்தப் பாசுரத்தில் தலைமகன் தலைவியின் கண்ணழகைக் கொண்டாவது போல் தோன்றினாலும், நம்மாழ்வாரின் ஞானமே இங்கு கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தலைமகன் என்று கொள்ள வேண்டும். "ஈர்வனவேலும் அஞ்சேலும்" - ஆழ்வாரின் ஞானத்தினுடைய கூர்மை, மற்ற சமயங்களைத் தள்ளி தன்பால் ஈர்க்கவல்ல

தன்மை; "உயிர்மேன்மிளிர்ந்து, இவையோ பேர்வனவோவல்ல" - இவர் அனைத்து சேதனர்களிடமும் மிகுந்த அன்பு பூண்டவராக, யாரையும் விட்டுப் பிரியாமல் அருளியபடி உள்ளவராக இருக்கும் தன்மை; " தெய்வநல்வேள்கணைப், பேரொளியே சோர்வன" - எப்போதும் ஸர்வேச்வரனையே நாடியபடி உள்ள தன்மை; "நீலச்சுடர்விடுமேனியம்மான் விசம்பூர் தேர்வன" - எப்போதும் பரமபதத்தையே நாடியபடி உள்ள தன்மை; "இச்செழுங்கயலே" - இவரது ஞானம் எப்போதும் மீன் போன்ற அவதாரங்களில் மட்டுமே லயித்துள்ள தன்மை; "தெய்வம் அந்நீரகண்ணோ" - இந்த உலகில் உள்ளபோதிலும் இவரது ஞானம் நித்யஸூரிகளின் ஞானத்தை ஒத்தது போன்றே இருக்கும்.

அவதாரிகை - துறை, நலம் பாராட்டு.

விளக்கம் - தலைமகளின் கண்ணழகில் மயங்கிய நாயகன் அவற்றின் அழகைப் பலவாறு வர்ணிக்கிறான். நலம் பாராட்டுதல் என்றால், தலைமகள் தலைவியின் நன்மைகளைப் பாராட்டுதல் ஆகும், அதாவது கொண்டாடுதல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஈர்வனவேலும் அஞ்சேலும்) - காமபாணமானபோது ஈர்வனவேயாகிலும், அஞ்சேயாகிலும். அன்றியே ஈர்வனவான வேலாயும், அழகிய சேலாயும்; இரண்டாலுமாக வைதக்த்யமும் மௌக்த்யமுஞ் சொல்லிற்று; "ஈர்வனவேல்" என்றத்தாலே, வைதக்த்யம்; "அஞ்சேல்" என்றத்தாலே, மௌக்த்யம். தன் பிள்ளழியாமே எதிரிகளை முடிக்கும்படி. "ஈர்வனவேல்" என்று பாதகத்தை விசேஷித்தபடி. (உயிர்மேல் மிளிர்ந்து) பாத்யத்தையும் விசேஷித்தபடி. தோல்புரை போகிறதில்லை; அழியுமத்தை அழிக்கவோவென்று கொண்டு "அத்சேத்யோயம்" என்று அழியாததை அழிக்கிறபடி. (மிளிர்ந்து) குத்தினவேலை அங்கே புரித்தாற்போலே. (இவையோ) இவற்றில் க்ரௌர்யமிருக்கிறபடி. (பேர்வனவோ அல்ல) பரிஹாரத்துக்காக வன்றியிலே பறித்துக் குத்தவென்னிலும் பேர்கிறதில்லை. (தெய்வம் நல்வேள் கணைப் பேர் ஒளியே சோர்வன) ஸௌபரியைப்போல பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி எந்தான்? கார்ய கர்த்ருத்வத்தாலே ப்ரதாநனுமாய், விலக்ஷணனுமாயிருந்துள்ள காமனுடைய பாணங்களிலுண்டான மிக்க ஒளியைக் காலாநின்றது; புறப்பட விடாநின்றது. (நீலச்சுடர் விடும் மேனி அம்மான் விசம்பூர் தேர்வன) நீலமான சுடரைப் புறப்பட விடாநின்றதுள்ள திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய பரமபதத்தை தேடாநின்றன; அயர்வறுமமரர்களுக்கு தாரக போஷகமாகப்படிவிட்டிருக்கும்,

திருமேனி. (அம்மாள்) அவ்வடிவுக்கு தோற்று ஜிதமென்றிருக்கும்படி. "தஸ்யைஷு ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம்ஸ்வாம்" என்னும்படியான திருமேனியை "ஸ்தாபச்யந்தி" பண்ணியிருக்கும்வர்கள். "விசம்பூர்" என்னுங்காட்டில் அங்குள்ளாரைத் தோற்றுமோவென்னில் "மஞ்சா: க்ரோசந்தி" என்னுமாபோலே. (தேர்வன) அப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு அதிலும் விலக்ஷணமான இக்கண்களைத் தேடிவருகிறபடி; லீலாவிபூதியை ஜயித்து நித்யவிபூதியை ஜயிக்கத் தேடிக்கொண்டு சென்றபடி. (தெய்வமந்நீர்) இங்கு நாங்காண்கிறனவின்றிக்கே அப்ராக்ருதமாயிருக்கிறபடி; "அன்னீர்" என்றது அன்னாரென்றபடி. (கண்ணோஇச்செழுங்கயலே) கண்ணென்று ஸம்சயித்து, கயலென்று நிர்ணயித்தபடி.

விளக்கம் - (ஈர்வனவேலும் அஞ்சேலும்) - இங்கு இருவிதமாகக் பிரித்துப் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. அதாவது "ஈர்வனவேலும் அஞ்சேலும்" என்பது ஒருவகை, "ஈர்வன வேலும் அம் சேலும்" என்பது மற்றொருவகை ஆகும். முதல் வகைப்படி பொருள் கொள்ளும்போது - அனைத்து உயிர்களையும் இந்த உலகில் பிளக்கவல்லது மன்மதனின் பாணங்கள்; அவை ஐந்து புலன்கள் வழியாக உள்ளே புகும்; ஆக அவை ஐந்தாக இருந்து செய்கின்ற பாதிப்பை இவளது கண்கள் இரண்டாக மட்டுமே இருந்து செய்கின்றன - என்று கொள்ளவேண்டும். அல்லது இரண்டாவது வகையில் பொருள் கொண்டால் - எதிரிகளை எவ்விதம் வேலானது பிளக்குமோ அது போன்று இவளது அழகான மீன் போன்ற கண்கள் உயிரைப் பிளக்கின்றன - என்று கொள்க. இங்கு இவ்விதம் இரண்டு விதமாக வைதக்த்யம் மற்றும் மெளக்த்யம் கூறப்பட்டது. மெளக்த்யம் என்பது ஸௌந்தர்யத்தைக் கூறுவதாகும். "அழகான சேல்" என்பதன் மூலம் இந்த அழகு கூறப்பட்டது. தனது உருவம் மாறாமல் வேல் எவ்விதம் எதிரியை முடிக்குமோ, அது போன்று இவளது கண்கள் தங்களுடைய அழகு மாறாமல் எதிரில் உள்ளவனை முடிக்கும். "ஈர்வனவேல்" என்பதன் மூலம் எது பாதிப்பை உண்டாக்குமோ அதனைச் சிறப்பித்துக் கூறினார், அதனால் ஏற்படும் பாதிப்பையும் கூறினார். (உயிர்மேல் மிளிர்ந்து) - அந்த பாதிப்பால் பாதிக்கப்படும் வஸ்துவையும் கூறுகிறார். இவளது கண்கள் வேல் போன்று பாய்ந்தாலும், அந்த வேல் போன்று உடலில் எந்தவிதமான காயத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஆக இவளது கண்கள் அழிவதையே இயல்பாக உடைய இந்த உடலை அழிக்க எண்ணாமல், கீதை (2-24) - அச்சேத்யோயம் - பிளப்பதற்கு இயலாதவன் - என்று கூறியபோதும், உயிரைப்

பிளக்க எண்ணுகிறது; அதாவது அழியாமல் உள்ள வஸ்துவை அழிக்க முயல்கிறது. (மிளிர்ந்து) - எறியப்பட்ட வேல் அங்கேயே பதிவது போன்று இவள் பார்வை உயிரின் மீது பதிந்து நிற்கிறது. (பேர்வனவோ அல்ல) - வேலை எறிந்த ஒருவன் அதனை அங்கிருந்து எடுத்து, அந்த இடத்திற்கு மருந்து பூசவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், மீண்டும் எளிதாகப் பிடுங்குவதற்கு ஏதுவாக எறியமாட்டான். அது போன்று இவளது பார்வையும் உள்ளது. (தெய்வம் நல்வேள் கணைப் பேர் ஒளியே சோர்வன) - இவளது கண்கள் வேல் போன்றும், அழகான மீன் போன்றும் இருத்தல் போதாது என்று, காமனின் பாணங்களாகவும் வடிவு எடுக்கின்றன. ஸௌபரி முனிவர் போன்று ஏன் இப்படி பல வடிவங்கள் எடுக்கின்றனவோ? (ஸௌபரி முனிவர் என்பவர் சூரிய குலத்தில் வந்த மாந்தாதா என்ற அரசனின் 50 பெண்களை மணந்துகொண்டார். அதன் பின்னர் அந்த ஒவ்வொரு பெண்ணும் தனது கணவர் தன்னுடன் மட்டுமே உள்ளார் என்று தோன்றும்படியாக, அத்தனை வடிவம் கொண்டு வாழ்ந்தார். இதனை இங்கு கூறுகிறார்). இந்தக் கண்கள் செயலாற்றுவதில் வல்லவனும், அழகானவனும் ஆகிய காமனின் பாணங்களுடைய ஒளியையும் சேர்த்து வீசுகின்றனவே. (நீலச்சுடர் விடும் மேனி அம்மான் விசம்பூர் தேர்வன) - இங்குள்ள "தேர்வன" என்ற பதம் இரண்டு பொருளை அளிப்பதாகும்; பரமபதத்தில் உள்ளவர்களைத் தேடியபடியும், அவர்களால் இவன் தேடப்பட்டபடியும் - என்று கொள்க. காமனின் பாணங்கள் செய்வது என்ன? நீலமயமான ஒளியை எப்போதும் வெளியிட்டபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய பரமபதத்தையும் தேடியபடி உள்ளன, அங்குள்ளவர்களையும் தன் வசப்படுத்த ஆகும். அவனுடைய திருமேனியானது சற்றும் தளர்ச்சி அடையாத தேவர்களுக்கு உணவாக உள்ள அமிர்தம் போன்று இருப்பதாகும். (அம்மான்) - அவனுடைய வடிவிற்குத் தோற்றுப் போனாலும் "வென்றோம்" என்று உள்ள நிலை. கட உபநிஷத் (1-2-23) - தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம் - யார் தன்னை அறியலாம் என்று இவன் எண்ணுகிறானோ அவனுக்கு மட்டுமே தன்னைக் காண்பித்துக் கொடுப்பவன் - என்பதாக உள்ள இவனது திருமேனியை, எப்போதும் கண்டு அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள். (தேர்வன) - இப்படியாக மேன்மையாக இருக்கின்ற அவனது திருமேனியைக் கண்ட பின்னர் பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் மீண்டும் திரும்பமாட்டனர் என்று கூறும்படியாக உள்ள பரமபதத்தில் உள்ளவர்களும் தேடி வருகிறபடி இவள் கண்கள் உள்ளன. இந்த உலகை வென்றது மட்டும் அன்றி, அந்த உலகையும் வெல்வதற்குப் புறப்பட்டன. (தெய்வமந்நீர்) - இந்தக் கண்கள் இந்த உலகில் சாதாரணமாகத் தோன்றும்

கண்கள் அல்லனவே. (கண்ணோ இச்செழுங்கயலே) - இவற்றை முதலில் கண்களோ என்று சந்தேகம் கொண்டு, அதன் பின்னர் மீன்களே என்று முடிவு செய்யலாம்படி உள்ளன.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்